

2.

Какъ ли живѣе на пусти гурбетъ?
Имали нѣщо за него тамъ мило?
Откакъ замина той — Божиятъ свѣтъ
Заради нея е черно чернило . . .

Денемъ по работа, нощемъ на сънъ
Него тя мисли, по него въздъхва . . .
Младостъ и хубостъ, кат' вечеренъ звѣнъ,
Въвъ самотия, безъ отзивъ заглѣхва.

3.

Конче бърза, конче кара
Гурбетчията засмянъ;
Той на първо либе дома
Носи тежъкъ армаганъ.

Ето го пристига въ село . . .
Край черковний тъменъ дворъ
Мина той — отъ бързо конче
Прѣзъ довари мѣтна взоръ.

Посрѣдъ двори гробъ заровенъ
Съ черна още прѣсна прѣстъ
И високо тамъ на гроба
Се издига дървенъ кръстъ